

- 2) Дали документите за изменение или сключване на спогодба по недоговорени клаузи, които не биха преминали проверката за правомерност и прозрачност, могат да се определят като спадащи към общите условия по смисъла на член 3 от Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април [1993 г.], след като при тях са налице същите основания за нищожност като за първоначалните документи, по отношение на които е сключен договорът за новация или спогодбата?
- 3) Трябва ли отказът от правото на иск, съдържащ се в договора за новация, също да е нищожен, доколкото подписаните от клиентите договори не им предоставят информация за наличието на нищожна клауза, нито за паричната сума или икономическата стойност, която са имали право да получат като възстановяване на платените лихви в резултат от първоначалното прилагане на „клаузите за долен праг“?

По този начин се посочва, че клиентът се съгласява да се откаже от правото си на иск, без банката да го е информирала от какво и от колко пари се отказва.

- 4) Следва ли от анализа на договора за новация с оглед на практиката на Съда на ЕС и на член 3, параграф 1 и член 4, параграф 2 от Директива [93/13], че включената в него нова клауза за долен праг също е опорочена поради липса на прозрачност, след като банката отново не е изпълнила установените по този повод в решението на Tribunal Supremo (Върховен съд, Испания) от 9 май 2013 г. критерии за прозрачност и не е информирала клиента за реалната финансова тежест на тази клауза за ипотека му, за да може да е наясно с лихвения процент (и с произтичащия от това размер на вноската), който би трябвало да плаща, ако новата клауза за долен праг бъде включена и с лихвения процент (и с произтичащия от това размер на вноската), който би трябвало да плаща, ако не е включена каквато и да е клауза за долен праг, а се прилага договореният в договора за ипотечен кредит лихвен процент без долна граница?

С други думи дали преди да наложи определеният като новация документ относно „клаузите за долен праг“ финансовата институция е трябвало да извърши проверките за прозрачност, предвидени в член 3, параграф 1 и член 4, параграф 2 от Директива [93/13], и да информира потребителя за сумите, с които е ошетен в резултат от прилагането на „клаузите за долен праг“, както и за лихвата, която би се прилагала при липсата на такива клаузи, и дали след като тя не е направила това тези документи също са нищожни?

- 5) Дали клаузата за непредявяване на исковете, включени в общите условия на договора за новация, може да се счита за неравнопоставена поради съдържанието си с оглед на член 3, параграф 1 във връзка с приложението относно примерните неравнопоставени клаузи и по-конкретно в буква q) от приложението (неравнопоставени са клаузите, които имат за предмет изключване или накърняване на правото на потребителя да предяви иск или да използва други правни средства), тъй като ограничава правото на потребителите да упражнят правата си, които могат да възникнат или да се проявят след подписването на договора, подобно на възможността да се търси пълно възстановяване на недължимо платените лихви (съгласно решение на Съда от 21 декември 2016 г.)?⁽²⁾

⁽¹⁾ Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 година относно неравнопоставените клаузи в потребителските договори (ОВ L 95, 1993 г., стр. 29; Специално издание на български език, глава 15, том 2, стр. 273).

⁽²⁾ Решение от 21 декември 2016 г., Gutiérrez Naranjo и др. (C-154/15, C-307/15 и C-308/15, EU:C:2016:980).

Преюдициално запитване от Juzgado de Primera Instancia Vigo (Испания), постъпило на 11 юли 2018 г. — Bondora AS/Carlos V. C.

(Дело C-453/18)

(2018/C 381/04)

Език на производството: испански

Запитваща юрисдикция

Juzgado de Primera Instancia Vigo

Страни в главното производство

Ищец: Bondora AS

Ответник: Carlos V. C.

Преюдициални въпроси

- 1) Трябва ли член 7, параграф 1 от Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 година относно неравноправните клаузи в потребителските договори ⁽¹⁾ и съдебната практика, в която тя е тълкувана, да се разбират в смисъл, че този член от директивата не допуска национална правна норма като двадесет и третата заключителна разпоредба [точка 2] от Ley 1/2000, de 7 de enero, de Enjuiciamiento Civil [Граждански процесуален закон], съгласно която в рамките на молба за издаване на европейска заповед за плащане не е задължително да се представят документи, а ако такива бъдат представени, те ще са недопустими?
- 2) Трябва ли член 7, параграф 2, буква ц) от Регламент № 1896/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2006 година ⁽²⁾ да се тълкува в смисъл, че този член не забранява от дружеството кредитор да бъде поискано да представи документите, на които основава своето искане, произтичащо от потребителски заем, сключен между продавач или доставчик и потребител, ако съдът счете, че е необходимо да разгледа тези документи, за да прецени дали евентуално са налице неравноправни клаузи в сключения между страните договор и по този начин да се съобрази с разпоредбите на Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 година относно неравноправните клаузи в потребителските договори и със съдебната практика, в която тя е тълкувана?“

⁽¹⁾ ОВ L 95, 1993 г., стр. 29; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 2, стр. 273.

⁽²⁾ Регламент (ЕО) № 1896/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2006 година за създаване на процедура за европейска заповед за плащане (ОВ L 399, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 9, стр. 108).

Жалба, подадена на 12 юли 2018 г. от НК срещу решението, постановено от Общия съд (осми състав) на 3 май 2018 г. по дело T-574/16, НК/Комисия

(Дело C-460/18 P)

(2018/C 381/05)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподател: НК (представители: A. Champetier, S. Rodrigues, адвокати)

Други страни в производството: Европейска комисия, Съвет на Европейския съюз

Искания на жалбоподателя

- да се обяви жалбата за допустима и основателна,
- да се отмени решение на Общия съд от 3 май 2018 г. (дело T-574/16),
- Съдът да се произнесе окончателно по делото като уважи исканията на жалбоподателя, формулирани на първа инстанция, включително искането за осъждане на ответника да заплати съдебните разноски, или
- при условията на евентуалност, да се върне делото на Общия съд за постановяване на решение, като в този случай съдебните разноски по производството по обжалване трябва да бъдат определени в съответствие с член 184 от Процедурния правилник на Съда.

Основания и основни доводи

В подкрепа на жалбата си жалбоподателят излага две правни основания. Първото основание е изведено от нарушение на член 17, първа алинея от приложение VIII към Правилника за длъжностните лица и от двусмисленост, непоследователност и противоречивост на мотивите. Второто основание е изведено от нарушение на принципа на недопускане на дискриминация и от непълнота на мотивите.